

TİTANİK'İN ŞANSI

TİTANİK'İN ŞANSI

STACEY LEE

Çeviren

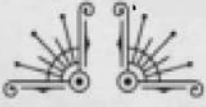
Beril Tüccarbaşıoğlu Uđur

YABANCI

*Bir numaralı ođlum, Bennett'a.
Bunda kovboylar yok ama birkaç denizci var.*

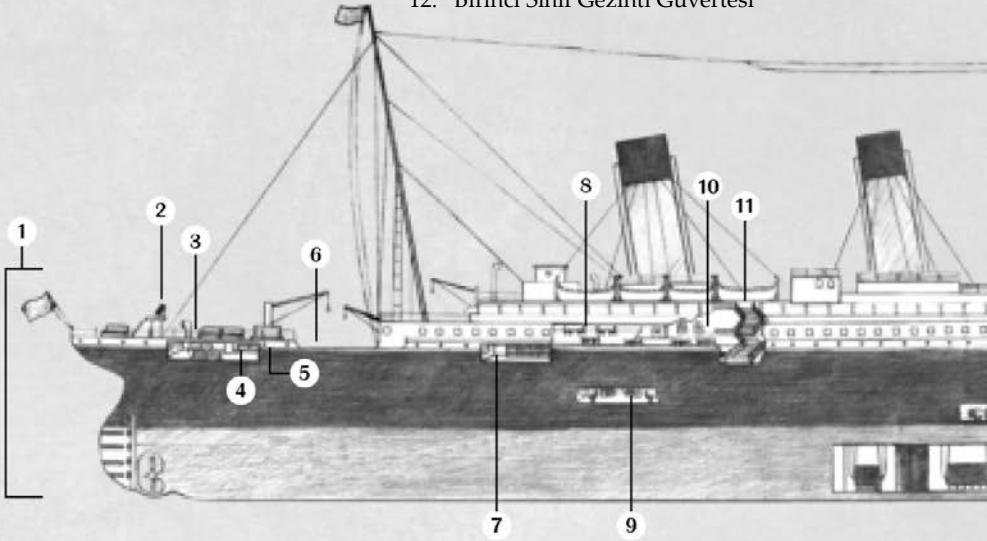
Titanik'in sekiz Çinli yolcusundan altısı hayatta kaldı.

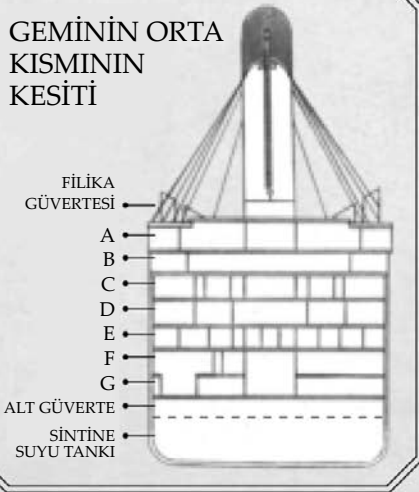
RMS TİTANİK'İN İÇİ

1. Kıç – arka kısım
2. Yanaşma Köprüsü
3. Kıç Güvertesi
4. Kıç taraftaki Üçüncü Sınıf ortak oda
5. Üçüncü Sınıf Sigara Odası
6. Kıç taraftaki Havuz Güvertesi
7. İkinci Sınıf Kütüphanesi
8. Alakart Restoranı
9. İkinci Sınıf Berber Salonu
10. Parisien Kafe
11. Birinci Sınıf (“Gelgit Dalgası”) Kıç Merdiveni
12. Birinci Sınıf Gezinti Güvertesi

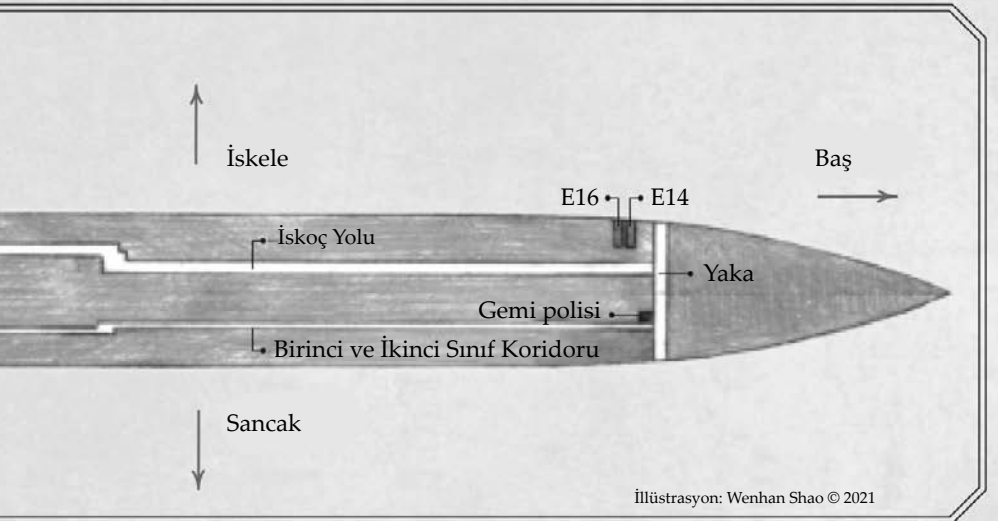
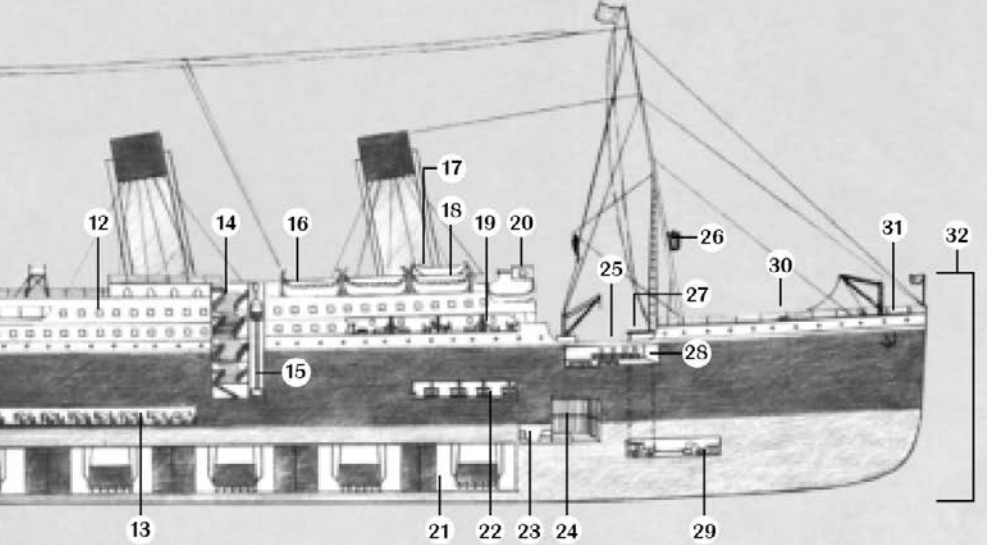
GEMİNİN ORTA KISMININ KESİTİ

ÜST GÜVERTE

13. Üçüncü Sınıf Yemek Salonu	23. Depo dolabı
14. Birinci Sınıf ("Gelgit Dalgası") Ön Merdiven	24. Duvar tenisi kortları
15. Asansörler	25. Pruva havuz güvertesi
16. Subay yatakhanesi	26. Pruva direği ve gözetleme yeri (kuş yuvası)
17. Katlanabilir botlar	27. Yük şaftı
18. Cankurtaran botları	28. Baş kısımdaki Üçüncü Sınıf ortak oda
19. Birinci Sınıf Özel Lüks Kamaralar ("Lahana Tarlası")	29. Yük ambarı
20. Köprü	30. Ön üst güverte
21. Kazan Dairesi 6	31. Demir, çapa
22. Üçüncü Sınıf Kamaralar	32. Pruva - ön, baş kısım

TİTANİK'TEKİ KARAKTERLERİN LİSTESİ

ÜÇÜNCÜ SINIF YOLCULAR

- Valora Luck
- James Luck
- Chow "Bo" Wah
- Kıpkıp
- Olly
- Davulcu
- Ming Lai
- Fong
- Tao
- Heath Bledig
- Dina Domenic, Bay ve Bayan Domenic

BİRİNCİ SINIF YOLCULAR

- Amberly Sloane
- April Hart ve Bayan Hart
- Charlotte Fine ve Bayan Fine
- Albert Ankeny Stewart ve uşağı "Croggy" Crawford
- J. Bruce Ismay, White Star Line şirketi yöneticisi
- Leydi Lucy Duff-Gordon ve Sör Cosmo Duff-Gordon
- Bertha Chambers

MÜRETTEBAT

- Kaptan Edward Smith
- Andy Latimer, birinci sınıf kamarotu
- "İskelet", üçüncü sınıf kamarotu
- Subay Merry
- Serdümen subayı
- Gemi astsubayı, gemi zabiti
- Brandish, başateşçi
- Baxter, birinci sınıf hamalı

CESARET VE ERDEM

Kaptan eski güvertesinde yürüdü,
Botlarıyla konuşarak.
Onlar gururu ve neşesiydi onun,
Geminin çapası gibiydiler işte; onlar sayesinde yere kök
salıyordu.
Sağ tekine Cesaret adını takmıştı kaptan;
Yolundan hiç şaşmazdı.
Sol tekine Erdem diyordu;
O da bir at gibi sağlam adımlar atıyordu.

Botları kaç kez düşmekten kurtarmıştı kaptanı.
Bir deniz hayvanının duyargaları gibi tutuyorlardı tahtayı,
Fırtınalarda, tufanlarda ya da azgın dalgalarda.
Kaptan ayağından hiç çıkarmazdı onları,
Banyo yaparken bile.
Gerçi pek sık yıkanmazdı, fakat tıraş olurken de
Çıkarmazdı botlarını.

Ama gün gelir botlar da eskir;
Derileri çatlayıp yarılr.
Ve bir gün Cesaret su sızdırmaya başladı,
Erdem'in de topuğu kırıldı.

Kaptan bacaklarının ucuna şöyle bir baktı,
Botları güneşte kurutulmuş ete benziyordu,
“Vay başıma gelenler!” diye bağırdı ve onları denize fırlattı,
Ardından kendini de karanlık sulara attı.

1

10 *Nisan* 1912

İkizim, Jamie beni bırakıp gittiğinde bu ayrılığın sonsuza dek sürmeyeceğini söylemişti. Halley kuyruklu yıldızının Londra semalarına değmesinden yalnızca bir hafta önce yanağımı öpüp yola çıkmıştı. Bir kuyruklu yıldız görünmüş ve diğeri kaybolmuştu. Ama uzaklarda geçen iki yıl, bir buharlı geminin dibindeki kömürle ağırlaşmış havada bile kafasının içindeki sisin dağılması için yeterli bir süreydi. Hâlâ geri dönmediğine göre artık kuyruklu yıldızın kuyruğunu yakalamanın zamanı gelmişti.

White Star Line'in en yeni okyanus gemisinin birinci sınıf asma merdiveninde sıramı beklerken kurtlanmış gibi kıpır kıpır kıpırdanmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Şehirle liman arasında gidip gelen "gemi treninden" inen zengin yolcuların, güneş ışığının vereceği rahatsızlıktan etkilenmeden bu yüksek asma köprüye ulaşmaları için araya tavanlı bir geçit kurulmuştu. En azından altımızdaki Southampton ritimini dolduran farelerden uzaktık.

Gerçi buradakilerin bazıları bana da bir fare gözüyle bakabiliirdi.

Üzerimde Bayan Sloane'un en şık yolculuk kılıklarından biri, onun her zamanki ruh hâliyle uyumlu köpekbalığı grisi ve iki omzunun arası siyah dantelle süslü bir ceket olmasına rağmen önümdeki çift beni temkinli bakışlarla süzdü. İnsan, ömrü boyunca bu şüpheli bakışlara maruz kalınca onlara aldırılmayı

öğreniyordu. Hem Londra'dan buraya sağ salim ulaşmayı başarmamış mıydım? Dumanlı bir vagonda sardalye kokan bir adamın yanında yaptığım yarım günlük yolculuktan sonra nihayet buradaydım işte. Bitiş çizgisine o kadar yakındım ki neredeyse Jamie'nin ezilmiş çimen ve yemeye bayıldığı sütlü bisküvileri andıran kokusunu alabiliyordum.

Bir okyanus esintisi yanaklarımı serinletti. Birkaç kat aşağıda, her iki tarafta da meraklı izleyiciler rıhtımı doldurmuştu; karşılarında duran altı katlı gemiye bakıyorlardı hayretle. Dev gövdesi cilalı gibi parlayan bu simsiyah canavarın tepesinde, araları bir trenin geçebileceği kadar geniş dört tane baca yükseliyordu. Yanında görkemli harflerle adı yazıyordu: TİTANİK. Otuz metre kadar solumdaki üçüncü sınıf borda iskelesini değişik giyimli, her telden yolcular doldurmuştu: başları eşarplılar, alacalı bulacalı kaftanlılar, merinos yününden saçaklı şallara sarınanlar, püsküllü başlıklılar ya da işçi tulumlu ve hasır şapkalılar. Aralarında tek bir Çinli bile göremedim. Jamie gemiye binmiş miydi? Bu kalabalıkta onu kolayca gözden kaçırabilirdim.

Öte yandan Jamie tek başına seyahat etmiyordu, şirketinden yedi Çinli adamla birlikteydi. Kömür grevlerinden sonra buharlı gemileri rıhtıma bağlanınca hepsi yeni bir güzergâhta çalışmak üzere Küba'ya naklediliyordu.

Birden yüreğim kararır. Son mektubu bir ay önce elime geçmişti. Bir şeylerin değişmesine yetecek kadar uzun bir süreydi bu. Jamie'nin şirketi onları Küba yerine Asya ya da Afrika'da yeni bir güzergâha yollamaya karar veriyse ne olacaktı?

Kuyrukta bir hareketlenme oldu. Önümde yalnızca birkaç yolcu kalmıştı.

Jamie! diye seslendim içimden çocukluğumda sık sık yaptığım gibi. Beni her zaman duymazdı, ama gerçekten ihtiyacım olduğunda duyacağını düşünmek hoşuma giderdi.

Çin'de, ejderha ve Anka kuşu, biri kız, diğeri erkek ikizler uğurlu sayılır. Dolayısıyla babam doğumumuzu kutlamak için iki süt domuzu alıp birliğimizi kutsamak adına yan yana

kızartmış. Bazıları bunu korkunç bulabilir ama Çinliler için ölüm hayatın atalarımızla daha şerefli bir mertebede bulduğumuz bir devamından ibarettir.

Jamie, bak, kız kardeşin burada. Haydi, bul beni.

Kimbilir nasıl şaşıracaktı beni gördüğüne? Hatta şok olacağını söylemek daha doğru olurdu. Jamie sürprizlerle oldum olası baş edemezdi. Ama tıpkı babamızın umduğu gibi, hayatta daha büyük işler başarma zamanımızın geldiğini görmesini sağlayacaktım.

Babamın beş ay önceki ölümünden sonra ona çektiğim telgrafı düşündüm.

Ba başını bir direğe çarptı ve öldü. Lütfen, eve dön. Sevgiler, Val.

Jamie şöyle cevap vermişti:

Haberini aldım ve umarım iyisindir. Çok üzgünüm ama anlaşılmamın bitmesine daha sekiz ay var ve buradan ayrılamam. Daha ayrıntılı yazarsın. Sevgiler, Jamie.

Jamie, babamın başını vurduğunda sarhoş olduğunu tahmin edebilirdi ve benim gibi karalar bağlamayacağını biliyordum. İçki şişesini metres tutan biriyle yaşadığında onunla gidişinden çok önce vedalaşırın zira.

Arkamdaki biri boğazını temizledi. Uzun ve ince vücudunda bir zebranın çizgileri gibi duran ince çizgili bir erkek takımı giyen bir kadın, ağzında sigarasıyla alaycı bir gülümsemeye izliyordu beni. Yirmili yaşların başında olduğunu tahmin ettim. Erkek kılığına girmek her nasılsa onu daha kadınsı göstermişti; cildi krema gibiydi ve siyah saçları narin çenesine doğru kıvrılıyordu. O biçimli çeneyle sert yüzlü, çakı gibi bir subayın gözlerinde şaşkın bir ifadeyle dikildiği girişi işaret etti.

Yıllarca cambaz ipinde alıştırmaya yapmaktan kaslanan ayak parmaklarının kökleriyle öne eğildim. Babam, akrobasi eğitimi-mize Jamie'yle emeklemeyi bıraktığımız gün başlamıştı. Bazen yalnızca akrobasi gösterilerimiz sayesinde karnımızı doyurabiliyorduk.

Sert görünüşlü subay, kadife el çantamdan biletimi çıkarmamı izledi.

Patronum Bayan Sloane'un eşek yüküyle parası vardı; biletleri ikimize gizlice almıştı. Paragöz oğluya gelinine bu yolculuktan ya da açgözlü bakışlarından kurtulmak için temelli Amerika'ya yerleşebileceğinden bahsetmemişti. Onun beklenmedik ölümünden sonra biletlerin çöpe gitmesine izin veremezdim.

"İyi akşamlar, efendim. Ben, Valora Luck."

Subay biletimde yazan isme ve sonra yine bana baktı. Bir kuşun konabileceği kadar yüksek elmacıkkemikleri vardı ve şirketin beyaz yıldızlı kırmızı bir bayrağı çevreleyen altın çelenkli armasını taşıyan gemici kasketini biraz kaldırarak beni dikkatle süzdü. "Yolculuk nereye?"

"New York'a, diğer herkes gibi." Aldatmacalı bir soru muydu bu?

"Demek New York'a? Belgeler?"

"Hepsi sizde, efendim," dedim neşeyle ve arkamdakilerin huzursuzca kıpırdandığını hissettim.

Subay yolcu isimlerinin yazılı olduğu defteri tutan erle baktı. "Luck mı?"

"Evet." Kanton lehçesinde soyadımızın okunuşu *Luke*'a daha çok benziyordu ama İngilizce'de *Luck* gibi telaffuz ediliyordu. Babam şans getirmesi için bu söylenişi benimsemeye karar vermişti. Botlarla ilgili bir gemici şarkısından esinlenerek Jamie'ye *cesaret* anlamına gelen *Valor* ve bana da *erdem* anlamındaki *Virtue* isimlerini koymaya da niyetlenmişti ama İngiliz annemiz buna engel olmuştu. Onun yerine kardeşim James olmuştu, ben de Valora. Bu işten hangimizin daha kârlı çıktığı tartışılırdı doğrusu.

“Çinlisin, değil mi?”

“Yarı Çinliyim.” Annem köy papazı babasının isteğine karşı gelerek babamla evlenmişti.

“O zaman en azından Çinli olan yarın için belge lazım. Çin Göç Kanunu’ndan haberin yok mu? Belgelerin olmadan Amerika’ya gidemezsin. Kurallar böyle.”

“Ne diyorsunuz?” Ödüm koptu. Çin Göç Kanunu. Nasıl bir çılgınlıktı bu? Burada, İngiltere’de bizden hoşlanmıyorlardı ama görünüşe bakılırsa Amerika’da gerçekten istenmiyorduk. “Ama erkek kardeşim de bu gemide. Atlantic Steam Şirketi’nden başkalarıyla birlikte. Hepsi Çinli. Onlar gemiye binmedi mi?”

“Üçüncü sınıfın kaydını ben tutmuyorum. Bu kapıdan geçemezsin.”

“Ama... Ama hanımım beni bekliyor.”

“O nerede?”

Bu soruya hazırlıklıydım. “Bayan Sloane gemiye önce benim binmemi istedi, odasını hazırlamam için.” O çoktan başka bir gemiye binmişti tabii, dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkararak beni fazlasıyla mağdur etmişti. “Bir hafta önce sandığını buraya yollamıştık. Eşyalarını yerleştirmeliyim.” Annemin İncil’i de o sandıktaydı ve sayfaları arasında annemle babamın bana kalan son fotoğrafı vardı. Bir fotoğrafla bile olsa ailemiz nihayet yeniden buluşacaktı.

“Belgelerin olmadan bu gemiye binemezsin.” Subay bileti salladı. “Bunu hanımın için saklarım. Sıradaki!”

Arkamda bekleyen yolcular homurdanmaya başlamıştı ama onlara aldırmadım. “Hayır, lütfen. Benim bu gemiye binmem lazım! Ben...”

“Robert, götür bu kızı buradan.”

Sert görünüşlü subayın emir eri koluma yapıştı.

İtibarımı kurtarmaya çalışarak onun elinden kurtuldum. “Ben giderim.”

Arkamda duran erkek takım elbiseli kadın diğerlerinin önüne geçmesi için kenara çekildi. Kehribar rengi gözleriyle beni merakla

süzdü. “Bir grup Çinli erkeğin bu sabah erkenden gemiye bindiğini gördüm,” dedi Amerikalılara özgü, ciddi bir ses tonuyla. “Belki kardeşin de aralarında mıymış diye kontrol edebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim bu beklenmedik iyilik karşısında minnetle.

Bir aile beni iterek yanımdan geçti ve kalabalığın, kolilerin ve şapkaların arasında kadını kaybettim. Sindirilemeyen bir et parçası gibi tekrar tren istasyonuna doğru sürüklendiğimi fark ettim. Bayan Sloane bu hakareti asla sineye çekmezdi. Belki onun gibi zengin bir hanım onları beni gemiye kabul etmeleri için ikna edebilirdi. Ama şimdi benim adıma konuşacak kimse yoktu. Merdiveni inip istasyondan vapur iskelesine çıktım. Bulutlarla kaplı gökyüzünün solgun ışığı gözümü aldı.

Bu maceranın en zorlu kısmının yanımda Bayan Sloane olmadan gemiye binmek olacağını tahmin etmiştim. Ama işin buraya varacağını kestirememiştim. Şimdi ne yapacaktım? O gemiye bir şekilde kapağı atamazsam Jamie’yi belki aylarca, hatta yıllarca göremeyebilirdim.

Botumun üzerinden bir şeyin geçmesiyle irkildim. Bir fareydi. Seyyar arabalarda yer fıstığı ve etli börek satanların bu tarafa çektiği bu hayvanlar resmen arsızlığı ele almıştı. Kemirgenlerin bir kavun dilimini bir çarpıda mideye indirdiği bir sandık yığınının korkuyla uzaklaştım. *Titanik*’in gövdesine vuran nehir suyu melodik bir ritim tutturmuştu ve kalbim o dalga sesinden iki kat daha hızlı çarpıyordu.

Amerikalının tavsiyesine uyarak geminin baş kısmına yakın üçüncü sınıf yolcu girişine doğru yürüdüm. Birinci sınıfın aksine, yolcular asma merdivene doluşmuştu ve ben yaklaştığımda sıra daha da sıklaştı. Ceketimi düzelttim. “Özür dilerim ama kardeşim gemiye binmiş mi diye sormam lazım. Lütfen geçmeme izin verin.”

Kara bıyıklı bir adam beni yabancı bir dilde azarladıktan sonra başıyla sıranın sonunu işaret etti. Diğerleri onu kafa sallayarak onaylayıp beni şüpheli bakışlarla süzdü ve birbirlerine

sokularak yolunu kestiler. Bir birinci sınıf yolcusu gibi giyinmem burada bana bir üstünlük sağlamayacaktı anlaşılır.

Belki babama daha az ve anneme daha çok benzeseydim bir şeyler daha farklı olurdu. Sebepsiz yere geri çevrilmekle geçen bir hayatın öfkesiyle iç çektim. Sonra rıhtımda sıranın sonuna doğru yürüyerek halatları çeken liman işçilerinin ve insanların gözlerine fener tutan bir donanma subayının yanından geçtim. Birinci sınıf yolcularını hastalık kontrolünden geçirmiyorlardı.

Geminin burnunun ilerisinde bir çift römorkör *Titanik*'i palamar yerinden çekmek için sıralandı. Geminin baş kısmındaki dev vinç on adım ileriye bir yük rampası indirmeye başladığında insanlar onu hayretle seyre koyuldu ve sesler yükseldi. Bir korna çaldı ve sıradakiler kenara çekilerek tarçın rengi son model bir Renault otomobile yol açtı. Araba yük rampasının tam önünde durdu.

Buradan asma köprüye ulaşmam bir saat sürebilirdi. Ama Jamie gemiye binmişse bile belgelerim olmadan beni hâlâ geri çevirebilirlerdi. Sonra *Titanik* gidecek ve Jamie'yi belki de sonsuz kadar kaybedecektim. Sloaneların adresine gelen mektupları elime geçmeyecekti ve hangi güzergâha atandığını öğrenme şansım kalmayacaktı. Jamie geriye kalan tek gerçek ailemdi. Yazgısında daha iyi şeyler varken bir buharlı gemide vakit öldürmesine izin veremezdim. Daha iyi bir hayat yaşayacaktı o.

Geniş burun delikleri olan bir kadın bana şöyle bir baktıktan sonra oğlunu yanına çekti. Çocuğun elindeki kâğıt külahtan yere birkaç fıstık düştü. Bir sandığın arkasından çıkan bir fare sessizce onlarla kendine ziyafet çekmeye başladı. "Uzak dur ondan, köpekleri yediklerini duydum," dedi kadın.

Çocuk bana doğru düzgün bakmadı bile ve dikkatini yeniden Renault'ya verdi.

Bir er arabanın iki yanında hazır bekleyen liman işçilerine işaret etti. "Yavaş yavaş yükleyin."

Ne yapıp edip o gemiye binecektim. Jamie oradaydı ve buradan bensiz gitmesine izin vermeyecektim. Çin Göç Kanunu'na

gelince, sokağın sonundaki yangını dert edeceğine önce tutuşan paçalarını söndür demezler mi adama? Ama gemiye nasıl binecektim?

Rampa kocaman çengelinin ucunda ağır ağır sallanıyordu ve yalnızca arabayı alacak büyüklükteydi. Bir er, rampanın son birkaç metresine rehberlik etmek için uzandı.

Şöyle ya da böyle.

Sırtımı esnettiğimde kaslarım seğirdi. *Titanik'e* binmenin asma merdivenlerden başka yolları da vardı.

2

Elimle yüzümü gölgeledim. Gemiye kadar doksan, yüz metrelik bir mesafe vardı ve tutunabileceğim bir duvar ya da rampadan düşersem beni tutacak bir emniyet ağı yoktu. Rampa yükselmeye başlamadan önce ona binmem gerekiyordu. Üstü açık araba pek korunaklı bir saklanma yeri sayılmazdı ama gizlice altına girebilir ve bunu kimsenin fark etmeyeceğini umabilirdim.

Jamie'yle yük arabalarına binip tüm şehri dolaştığımız günler gibi olacaktı. Londra dikkat dağıtan şeylerle doluydu. Genellikle arabacının dikkatini dağıtmamız yeterli oluyordu tabii. Birçok penceresi olan gemi birden gözüme gözetleme delikleriyle dolu bir duvar gibi göründü. Rihtımdaki yüzlerce meraklı gözü saymıyordum bile.

İnsanların dikkatini dağıtacak bir şey bulma umuduyla çılgınca etrafa bakındım. Belki silahlı birinin havaya ateş etmesini sağlayabilirdim. Tabii ya. Belki Afrika'dan bir flamingo sürüsü gelirdi ve bir ordu üzerimize yürürdü.

Kuyruğu solucan gibi kıvrılan başka bir fare botlarımın dibinde etrafı kokluyordu. Onu hafifçe tekmeleyerek uzaklaştırmaya hazırlanırken birden durdum. Farelerden hoşlanmıyordum. Ama Bayan Sloane'un kilerde onlardan biriyle karşılaştığında kulaklarımın zarını patlatan gelini gibi histeri krizleri geçirmeme neden olmuyorlardı. Tabii bundan sonra belki bende de böyle bir tepki uyandırabilirlerdi.

Birkaç adım gerideki tren istasyonuna çekilip sırtımı duvara dayadım ve siyah şapkamın kurdelelerini sıkıca bağladım. Bayan Sloane kısa kenarları yüzünden tıpkı bir bahçe hortumuna benzediğini söyleyerek bu şapkayı bana vermişti. Çantamdan sütlü bisküvi kutusunu çıkardım ve içinde kalan çoğunlukla yolculukta kullanılabilecek türden öteberinin onları bulacak dilenciye mutlu etmesini diledim. Kutuyu duvarın dibine boşalttım ve bisküvileri ayağımla ezdim.

Liman işçileri arabayı rampaya iterken er kollarını salladı. "Durun! Frenini kontrol edin. Şimdi bağlayın. Aman dikkat!"

Haydi, mis kokulu tereyağlı bisküvilerim. Göreyim sizi aslanlarım.

Adamlar hızlı çalışıyordu, tekerlekleri göz açıp kapayıncaya kadar rampaya bağladılar.

Kırk yılın başında bir fareye işim düştüğünde tabii ki hepsi ortadan kaybolacaktı.

Panik kalbime bir bıçak gibi saplandı. Gizlendiğim yerden çıkıp rıhtımın karanlık köşelerinde o tiksiniç hayvanları aramaya başladım. Birkaç dakika koşuşturduktan sonra bir sosise yumulan iki tane fare gördüm. En azından yedikleri şeyin bir sosis olduğunu umuyordum. Boğazımdan yukarı ekşi bir tat yükseldi. Daha iğrenç şeyler de yapmıştım ama o sırada hiçbirini aklıma gelmedi.

Yavaşça eğilip avucumu açtım. İçime şüphe tohumları düşmeden önce şişko bir tanesini boynundan tutuverdim. "Yakaladım seni."

Muhtemelen zehir ve hastalık saçan fare debelenip tısladı ve kırmızı gözleriyle bana öfkeyle baktı. Tiksintiden gerilen dudaklarımla onu gaddarca elimde tutmayı sürdürerek yerden yükselen rampaya doğru koşturdum. Bir yandan da gözlerimle etrafı tarıyordum. Çantasının ağzı açık ya da büyük bir cebi olan birini bulmalıydım. Saçlarını tutam tutam burup firketeleyen bir kadını, geminin pruvasını delen baş direğini ağzı beş karış açık izliyordu ve eski moda pelerininin kukuletası arkaya düşerek kısa boynunu gözler önüne sermişti.

Az sonra yapacağım şey için beni bağışlayın, hanımefendi. İnanın kötü bir niyetim yok.

Kadına doğru yürüyen uzun sakallı ve bordo başlıklı bir grup adamın arkasına saklandım. Fare elimde çırpınıp duruyordu. Sessiz adımlarla kadına yaklaştım ve içimden çabucak bir dua edip fareyi kukuletasının içine attım.

Dört adımda, yükselen rampanın yanına vardım.

“Geri çekilin, millet.” Er rampanın önünde yürüyerek insanların ona bir buçuk metreden fazla yaklaşmasına engel oluyordu. Farem en kısa zamanda fareliğini yapmazsa rampaya tırmanmam imkânsız bir hâle gelecekti.

Kadın bağırmadı. Bir milyon kişi arasından sırtında bir farenin dolaşmasına aldırmayacak tek insanı mı seçmişim? Herkesin aynı anda gözlerini kırıştırmasını umarak risk alıp yine de rampaya tırmansa mıydım?

Birden kalabalığın içinden bir insanın ruhunu bedeninden ayırabilecek kadar kuvvetli bir çığlık yükseldi.

Sonunda!

Er, kadına ve etrafında baş gösteren kargaşaya doğru baktı.

Hızla ileri atıldım ve belime kadar gelen rampaya asıldım. Eteğimi toplayıp suya en yakın kenarına tırmanmaya başladığımda hesaba katılmayan ağırlığımı bu şeyi devirmeyeceğini umdum. İpte yürürken yaptığım gibi bir kuş kadar hafif olduğumu hayal ettim.

Rampaya yattım ve arabanın altına yuvarlandım. Ama bir terslik vardı. Ceketim! Kolumun arkası bir çiviye takılmıştı. Sertçe omzumu çektiğimde kumaşın yırtıldığını duydum. Sonra arabanın altına yerleştim ve sert tahtayla bütünleşmek için elimden geleni yaptım.

Rampa sallanıyordu ve martılar çığlıklar atarak yanımdan geçiyordu. Havayı kokladım. Motor yağı ve kendi korkumun kokusu burnumu doldurdu. Her an rampanın havada asılı kalmasını bekliyordum. Bağrıışmalar ya da bir polis düdüğü duyarım diye kulak kesilmiştim.

Ama rampa yükselmeye devam etti. Şimdilik şanssız kurbanım dışında —Tanrı onu vebadan korusun— hiç kimse bağırmiyordu. Yanağımı tahtaya yapıştırdım. Gördüğüm kadarıyla bana dikkat eden yoktu.

Sonra onu gördüm. Tüy gibi sarı saçları ve gezegenler kadar iri gözleri olan, beş yaşlarında bir kız çocuğu beni işaret ediyordu.

Ben yalnızca bir hayalim, evlat. Beni gördüğünü unut.

Vincin rampayı yukarı çekmeye devam etmesiyle çocuk görüş alanımdan çıktı. Rampa yük ambarına indirilmek üzere *Titanik*'in havuz güvertesi üzerinde sallanırken zihnime yeni endişeler üşüştü. *Titanik*'in gövdesinin duvarlarında kaçabileceğim bir merdiven yoksa ne yapacaktım? Geminin karnındaki yük bölümünde arabayı indirmek için bekleyen adamlarla karşılaşmadan önce ortadan kaybolmalıydım.

Rampa ambara yaklaştığında yavaşladı ve yüreğim ağzıma geldi. Bir tayfa gördüm ve korkuyla büzüldüm. Arabanın altına bakmayı akıl ederse beni görebilirdi.

Tayfa terden parlayan yüzüyle rampa boyunca yürüyerek arabayı inceledi. “Pek fiyakalı. Fransızlar bu işi biliyor. Saatte elli altı kilometre yapıyormuş, inanabiliyor musun?”

Saklanmama yardımı olacakmış gibi gözlerimi kapayıp nefesimi tuttum. O an sanki kalbim bile durdu.

Tayfa rampanın etrafındaki turunu tamamladı. “Aşağı indirin.”

Bir motor gıcirtısıyla bir makaradan çözülen zincirlerin metalik sesi kaderimin sivri dişleri arasına kısılmama ramak kaldığını müjdeledi. Etrafımı kuşatan duvarlarda sesler yankılandı ve ışık değişti.

Yuvarlanarak arabanın altından çıkıp rampanın kenarına koşarak bir merdiven görme umuduyla çılınca etrafıma bakındım. Aradığım şey *diğer* taraftaydı. Kendimi Renault'nun koltuğuna atarken ıslak parmaklarım arabanın parlak yüzeyinde kaydı. Çabucak *diğer* tarafa geçtim. Ama demir basamaklardan birini yakalayamadan duvarın sona erdiğini dehşetle fark ettim.

Rampa yürüyüş hızıyla alçalışını sürdürürken tüm oturma yerleri ve masaları yolcu dolu bir odadan geçtik. Görünüşlerine bakılırsa üçüncü sınıfta seyahat edenlerdi. Bazıları hâlâ koltuğa yapışmış bir vaziyette tavandan inen bana bakakaldı. Yakınılardaki üniformalı bir subay sırtı bana dönük hâlde bir kadınla sohbet ediyordu. Burada rampadan inmeme imkânsızdı. Dolayısıyla nefesimi tutup rampanın odadakilerin görüş alanından çıkmasını bekledim.

Sonraki katta yine duvarlar etrafımı sardı. Koltuğun üzerine çıkıp ortadaki zinciri yakaladım. Botlu ayaklarımı ona doladım ve bacaklarımın kuvvetini kullanıp rampanın iniş hızına karşı yarışarak zincire tırmanmaya başladım. Vincin duraksaması bana daha da yükseğe tırmanmak için birkaç değerli dakika kazandırırken zincir avuçlarımı dağladı. Sonra motor yine gürültüyle çalıştı. Beni yavaşlattığı için eteğime söverek santim santim ilerleyişimi sürdürdüm. Gözlerim terden kör olmuştu. Tüm eklemelerim acıyla sızıyordu. Deminki büyük odadan geçtim. Beni fark eden biri olduysa bile sesini çıkarmadı.

Sonunda merdiven görüldü ve kendimi yukarı çekerek basamaklarından birine ayağımı koyabildim. Merdiveni yakaladığımda eteğim yırtıldı ama en azından artık aşağı inmiyordum. Biraz dinlenerek nefesimin düzene girmesini bekledim.

Sonra güneş ışığı yüzümü öpene dek basamakları tırmandım.

Çerçevesi hangar kapağından dışarı baktım. Vincin on iki metre kadar ilerisinde, demin Renault'ya övgüler düzen terli tayfa beresini çıkarmış, bir martıyı seyrediyordu. Havuz güvertesinde ondan başka kimse yoktu. Kendimi rüzgâr kadar görünmez hayal ederek bir ayağımı dışarı attım. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde güvertenin çam zeminine yuvarlandım.

Martı gaklayarak bana doğru pike yaptı ve bununla birlikte subay da arkasını döndü.

Git işine geveze ispiyoncu!

Subay dengesini korumak için elini vincin tabanına koydu ve beni gördüğünde kanlı gözleri yuvalarından fırladı. "Ne-nere-den çıktın sen?"

Allecele ayağa kalkarken eteğimdeki yırtıktan bacaklarıma üfleyen rüzgârı hissettim. Ceketimin kolu dirseğime kadar sıvanmıştı. Berbat görünüyor olmalıydım.

Tayfanın arkasındaki üst güverte bir pastanın katları gibi görünüyordu ve tepesinde beyaz sakallı, mağrur duruşlu bir adam dikiliyordu. Lacivert üniformasının sırmalı ve örgülü şeritleri güneşte altın bilezikler gibi parlıyordu. Broşürlerdeki yüzünü on beş metre uzaktan bile hemen tanıdım: Bu, yüzen sarayın kralı Kaptan Smith'ti. Parmaklarını korkuluklara yaydı ve bakışlarını bizim olduğumuz tarafa kaydırды.

Paniğimi dizginlemeye çalıştım ama nafile. Sinirlerim kuvvetli bir rüzgâr karşısında her an parçalanabilecek incecik bir mendil gibi zayıflamıştı zira.

Tayfanın açılıp kapanan burun delikleri bana bir silahın namlusunu anımsattı. "Sana nereden çıktığını sordum."

Bir Çin atasözü der ki, vuran el müdafaa da yapabilir. Şapkamı düzeltip Bayan Sloane'un kendisinden daha aşağı seviyedekilerle konuşurken yaptığı gibi gözlerimi kısıp burnumu bir fok balığı gibi havaya diktim. O yaşlı çetin cevize aylarca hizmet ettikten sonra, Bayan Sloane'u kendisinden bile daha iyi taklit edebildim. "Annemin bacaklarının arasından. Sen?"

Biri kısa bir kahkaha attı. Arkamda, üst güverteye çıkan merdivene yaslanmış, bizi izleyen kadını hemen tanıdım. Birinci sınıftaki uzun ve ince Amerikalıydı. Kırmızı dudaklarının arasındada başka bir sigara vardı.

Tayfanın gözleri incecik çizgilere dönüştü. Kalın parmağıyla yük ambarını işaret etti. "Hayır. Şu kapaktan çıktığını gördüm. Yoksa ceketin böyle yırtılır mıydı?"

"Oradan yukarı kadar tırmandığımı mı söylüyorsun?" Alayla homurdandım. "Ben bu kaygan güvertede düşmeden yürümeyi bile beceremem. Bak, ceketimi yırttım işte." Parmağımı kıvrıp suratında bir baş soğan gibi duran burnunun ucuna doğru salladım. "Boynumu kırmadığım için şanslısın."

Geminin ana direğinin ortasındaki gözetleme yerinde duran

gözcüler eğilip bize baktı. Bir an küvete benzeyen tüneklerindeki uyarı çanını çalacaklarını sandım. Ama sonra üst güvertenin altındaki kapıdan bir subay çıktı ve ayaklarını yere vura vura bize doğru yürüdüğünde gözcüleri tamamen unuttum.

Beyaz, kolalı yakasından gevşek bir kravat sarkıyordu ve sekiz piriç düğmeden oluşan bir jüri, koyu lacivert koltuklarından beni yargılayan bakışlarla süzüyordu. Böyle bir üniforma beni son vaftizim için bu gemiden atabilirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu subay.

Tayfa koluyla yüzündeki terleri sildi. "Bu kız yük ambarından çıktı, Subay Merry."

Subay Merry klipsli bir kâğıt altlığını göğsüne bastırıp beni ateş püsküren gözlerle süzdü. Biçimsiz kaşları belki de Merry gibi bir ismin ağırlığı altında yaşamının baskısı sonucunda oluşan ekşi surat ifadesini tamamlıyordu.

Elimi göğsüme götürerek güldüm ama o kadar gergindim ki sesim oradan geçen bir yaban kazının gaklaması gibi çıktı. "Tabii," dedim. "Uçan balonumdan oraya düştükten hemen sonra."

"Kimsin sen?" diye sordu subay.

Şimdi de belgelerimi görmek isteyecekti. Küçük dalaverem ortaya çıkmıştı. Titreyen bacağıma hareketsiz kalması için zorladım.

"Gemi zabitini çağırayım mı?" diye sordu tayfa.

"Tanrı aşkına, yapmayın. Ben her şeyi gördüm." Arkamda olan biteni izleyen sigaralı Amerikalı; üzerinde dikilmişçesine vücuduna kalıp gibi oturan takım elbisesiyle, zarif adımlarla bize yaklaştı. Onu neredeyse unutmuşum. "Yalnızca biraz hava almaya çıkmıştı. Tıpkı benim gibi. Sonra zavalılık sendeledi ve yük ambarının kapağına tutundu. Şansınız var ki refleksleri kuvvetliymiş. Gemi yola çıkmadan böyle talihsiz bir kaza yaşanması kötü bir reklam olurdu."

Ona hayretle bakmamak için kendimi zorladım.

"Bayan Hart. Sizi görmek ne güzel." Subay Merry hoş bir sürprizle karşılaşmış havası yaratmaya çalıştı. Ama bu çabası bir tabak bozulmuş eti bir dal maydanozla ne kadar yutturabilirsiniz

ancak o kadar etkiliydi işte.

Bayan Hart, kraliçenin kedisi kadar asil adımlarla bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Şunu söylemeliyim ki geminin düzeni oldukça kafa karıştırıyor. Yük ambarının kapağından başkaları da düşmediği için şanslısınız. Tasarım konusunda bir kadından fikir almadığımız belli oluyor.”

Amerikalı kadının şahane kirpiklerinin tuzağına düşen Su-bay Merry bir an aval aval ona baktı. Sonra boğazını temizledi. “Bu gemi sizin gibi ayrıcalıklı yolcularımızın rahatsız edilmeden lüks tesislerden yararlanması için özel olarak tasarlandı.” Başını kaldırıp kaptan köşküne baktı ve Kaptan Smith’in onları izlediğini fark edince onu çabucak selamladı. Kaptan başını sallayıp arkasını döndü. “İnsanların nerede duracakları konusunda kafalarının karışmasını istemeyiz.”

“Dolayısıyla yollarını kaybettiklerinde kafalarının daha da karışması için elinizden geleni yapmışsınız,” dedi Amerikalı neşeyle. “Enteresan.”

“Sizin gezinti güvertesinde dinlenmeniz gerekir, üçüncü sınıfın güvertesinde değil. Orada şampanya servisi başladı. Diğer yolcularla kaynaşmak için uygun bir zaman. Gemimizde son derece önemli konuklarımız var.”

Kulak kesildim. Bayan Sloane’un ayrıcalıklı yolcular listesinden öğrendiğime göre, Ringling Brothers Sirkisi’nin ortaklarından Bay Albert Ankeny Stewart da bu konuklar arasında olacaktı. Jamie’nin iş arkadaşlarıyla birlikte *Titanik*’le başka bir güzergâha nakledileceğini bildiren mektubunu aldığımda bunun nihayet ailemizi bir araya getirmem gerektiğine dair bir işaret olduğunu biliyordum. Babam bize P. T. Barnum Şirketi’nin Dünyanın En Büyük Gösterisi’nin bir posterini gösterdiğinden beri gerçek bir sirkte yıldız olmanın hayalini kurmuştuk. Seçmeler için ünlü sirk filii Jumbo’nun adını verdiğimiz bir gösteri bile hazırlamıştık. Bir yolunu bulup Bay Stewart’a o gösteriyi izletmek istiyordum.

“Annem sigara içmeme aldırıyor.” Bayan Hart sigara ağızlığına parmağını vurarak külünü silkti. “Ama lüks tesislerime

dönmeye hazırım. B güvertesine çıkmanın kestirme bir yolunu bildiğimize güveniyorum." Subay Merry'nin koluna girip başıyla üst güverteye çıkan küçük merdiveni işaret etti. Kendisinin yolu gayet iyi bildiği izlenimine kapılmadan edemedim.

"İskele köprüsünü kaldırın," diye gürledi bir ses uzaktan ve bu çağrı beni harekete geçirdi. Paldır küldür üst güvertenin yolunu tuttum.

Gemi nihayet demir aldı.

Subay Merry'nin sırtıma basan botlu bir ayak kadar ağır bakışları beni takip etti.

3

Üst güvertenin altındaki geniş merdivenden indiğimde kendimi rampanın üzerindeyken geçtiğim geniş odada buldum. Üzeri açık merdivenden içeri dolan günışığı mekâna ferah bir hava katıyordu.

Tanrı'nın izniyle, bu atlama taşına sıçrayarak Amerika kıyılarına bir adım daha yaklaşmıştım. Ama Jamie'yi aramaya başlamadan önce tuvaleti ziyaret etmem gerekiyordu. Bir düzine kasap sidik torbama et döveceleriyle vuruyormuş gibi hissediyordum.

Gülünç ceketimi üzerimden çıkardım ve işimi görebileceğim bir yer aradım.

Duvara altın harflerle Ortak Oda yazmışlardı. Daha entere-san bir isim bulabilirdi doğrusu. Bayan Hart'ın alaycı sesiyle, *Tasarım konusunda bir kadından fikir almadığımız belli oluyor*, dediğini duyar gibi oldum.

Bayan Sloane'un rahat bir yolculuk yapmak adına önceden talep ettiği gemi krokilerini hatırlamaya çalıştım. Dikkatle üzerlerinden geçmiştik ama vücudunuzun bazı yerleri büyük bir baskı altındayken onları hatırlamak kolay olmuyordu.

Cankurtaran botlarının durduğu en üstteki filika güvertesinin altında A'dan G'ye kadar güverteler vardı ve yünün kalitesine göre sınıflandırılması gibi bunlar da yolcuların toplumdaki seviyelerine göre ayrılmıştı. Bu ortak oda üçüncü sınıfın buluşma alanıydı ve geminin baş kısmındaki D güvertesinde bulunuyordu.

Karşıma bir tuvalet çıkmayınca bir kat aşağıdaki E güvertesine indim.

Merdivenin sonunda geminin iskele tarafından sancak tarafına doğru ilerleyen geniş bir koridor vardı. Eğer *Titanik* bir balık olsaydı bu koridor onun yakası, yani en lezzetli kısmı olurdu. Ben de ona bu ismi taktım ve Bayan Hart'ın hem kullanışlı hem de akılda kalan bu lakabı onaylayacağını hayal ettim.

Altın düğmeli, beyaz dik yakalı ceketler giyen kamarotlar bu alanda dolaşarak yolculara yol gösteriyordu.

Tuvalet levhası fırtınada karşıma çıkan bir liman gibiydi ve ona memnuniyetle sığındım.

Lavaboların karşısında, kapı kollarının yanında numaraları yazan yedi tane kabin vardı ve hepsi BOŞ diye işaretlenmişti. Ceketimi en yakındaki askıya asıp üzerinde White Star Şirketi'nin logosu olan bir kalıp sabunla ellerimi çabucak fare pirelerinden arındırdım.

İlk kabine girip kapısını kapadığımda tavandaki ışık kendiliğinden yandı. Bu gemideki üçüncü sınıf tuvaletlerinin bile bir klası vardı. Nihayet rahatladığımda sifonu çektim ve klozet suyla doldu. Tekrar ellerimi yıkadım ve bu kez sabunun sedir ağacı kokusunun zevkini çıkardım.

Şimdi Jamie'yi bulmalıydım. Bir kamarottan yardım istesem bana belgelerimi sorar mıydı? Etkilemem gereken insanlarda daha şimdiden olumsuz bir izlenim uyandırmıştım zira.

Askıdaki yırtık pırtık ceketim tıpkı ölü bir porsuğa benziyordu. Omuzlarına iğneyle tutturulan danteli çıkarıp yüzüme doğru tuttum. Üzerindeki siyah noktalar Çinli yüz hatlarımı gizliyordu. Bu peçenin altında herhangi biri olabilirdim; bir kraliçe bile. Belki dantel bana burada hareket özgürlüğü sağlardı.

Şapkamı çıkarıp danteli iç kenarına iğneledim ve omuzlarımı doğru sarkıttım. Matem tutan zengin kadınların yüzlerine örttükları son moda peçelere benzemişti. Sonra yırtığı yürürken görünmesin diye eteğimi yana döndürdüm.

Yaka'ya geri döndüğümde bir kamarota rastlama umuduyla

etrafa bakındım. Çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu yolcular ellerinde valizlerle odalarını arıyordu.

Geminin şemalarından hatırladığım kadarıyla üçüncü sınıfın kamaraları bu katın iskele tarafındaydı ve ikinci sınıfın kamaraları sancak tarafındaydı. Gemi alt ve üst sınıfların asla karşılaşmayacağı şekilde tasarlanmasına rağmen, Bayan Sloane sınıfının ortak bir şekilde varlıklarını sürdürdüğü bu güvertede ya da üzerindeki D güvertesinde kalmak istememişti. Bir file binecek olsa hayvanın sırtı yerine en yüksek noktasını tercih ederdi zaten.

“Güvenliğiniz için bu taraf yalnızca erkeklere ayrıldı,” dedi bir kamarot, hasır şapkalı genç bir kadına. Tuvaletin boş olmasına şaşmamak lazımdı. “Erkek ve kadınların birbirlerinin odalarını ziyaret etmeleri kurallara aykırı. Ama geminin kış tarafındaki kamaranız hoşunuza gidecek. Orası daha az sallanıyor ve üçüncü sınıf yolcuların temiz hava alabileceği kış güvertesine yakın. İskoç Yolu’nu izleyin.” Bir balığın omurgası gibi gemiyi boydan boya geçen bir koridorun aşağısını işaret etti. “Baştan kışa gitmenin en kestirme yolu. Tayfaların kamaralarının yanından geçeceksiniz ama koridorun ucuna doğru yürümeye devam edin.”

Bekâr erkekler geminin baş tarafında kalıyorsa hedefime yakın sayılırdım. “Affedersiniz, bayım?”

Peçemi gören kamarotun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Buyurun, hanımefendi?”

“James Luck’ı arıyorum. Bana hangi odada olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bir bakayım...” Parmağını klipsli dosyasının altına doğru kaydırıldı. “E-16. Atlantic Steam Şirketi’nin diğer elemanlarıyla birlikte. Hemen şu köşeyi dönünce.” Eliyle iskele tarafını gösterdi. “Ama öteki hanımefendiye de söylediğim gibi, geminin baş tarafına yalnızca erkekler kabul ediliyor. İsminizi söylerseniz ona mesajınızı iletebilirim.”

“Yok, önemli değil. Ben onu sonra bulurum. Teşekkürler, kamarot.”

Beni eğilerek selamladı ve gitmesini bekledim. Ama adam da benim gitmemi bekler gibi yerinden ayrılmadı. Kuşkulanmaya başlamadan önce vakit kazanmak için yeniden tuvalete girdim.

Şapkamı çıkardım ve örgülü topuzumdan kurtulan saçlarımı düzelttim. İşlemeli keten bluzumun altında kalbim küt küt atıyordu.

Jamie'nin bunu nasıl karşılayacağını tahmin etmeye çalıştım. Belki istifini bozmayıp olağan davranmaya çalışırdı ama boynuna atılıp havasını söndürmek niyetindeydim. Bir yandan da ya değiştiyse diye düşünmeden edemiyordum. Ya şaklabanlıklarımı kaldıramayacak kadar yaşlandıysa? Ya yıllar içinde boynu bir akbabanınki gibi cılızlaşıp suratı çizgilerle kaplandıysa, ya durmadan şikâyet edip ağzından tükürükler saçarak konuşuyorsa?

Belki de ona geleceğimi haber vermeliydim. Ama *Titanik* üçüncü sınıf yolculara çekilen telgrafları kabul eder miydi?

Şapkamı tekrar başıma geçirdim ve peçemi düzelttim. Tanınmamak için iyi bir yöntemdi doğrusu. Hatta belki gizlice birinci sınıfa girip Bayan Sloane'un sandığının peşine bile düşebilirdim.

İki dakika sonra, kapıdan başımı uzattım. Koridorda koştu-ran iki çocuk durup bana baktı. Tekrar kapıyı kapadım ve neşeli çığlıklarının uzaklaşmasını bekledikten sonra dışarı çıktım. İşkele tarafındaki küçük bir koridora doğru yürüdüm. E-16 numaralı kamara hemen birkaç adım ilerideydi.

Kapıyı iki kez tıklatırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kimse açmadı ama diğer tarafındaki adamların Kanton lehçesiyle konuştuğunu duyabiliyordum. Bu ses belki Batılı kulaklara kaba gelebilirdi ama bana babamın iyimser sesini hatırlattı ve yüreğim kabardı. Kulağımı tahtaya dayadım.

"Açma, Tao," diye homurdandı biri. "Yine şu iskelet kamarottur. Ming Lai ona *müşterek bahis* oynamakla ilgilenmediğimizi söyledi." Bu iki kelimeyi güçlükle anlaşılabilir bir İngilizceyle telaffuz etmişti.

"Belki sürahiyi doldurmaya gelmiştir," dedi Tao'ya ait olduğunu düşündüğüm daha havai bir ses.

“Davulcu sürahiyi doldurmaya gitti zaten. Otur, ihtiyar. Meditasyonunu bitir.”

“Sen domuz gibi solurken nasıl meditasyon yapabilirim?”

Tekrar kapıyı çaldım ve Kanton lehçesiyle, “Merhaba?” diye seslendim. “Bay James Luck’ı arıyorum.”

Sesler bıçak gibi kesildi. Kapı açıldı ve örgülü sakalı çenesinden bir buz sarkıtı gibi sarkan bir adam sıska suratını bana çevirdi. Sakalının bir büyük boyu gibi görünen kıl gibi bir atkuyruğunu da sırtından aşağı sallandırmıştı. Kafatasının ön kısmı tıraşlıydı. Çinli erkekler Qing hanedanına sadakatlerini göstermek için bu saç modelini kullanıyordu. Gerçi Qing hanedanının çöküşünden sonra bazıları saçlarını kesmişti.

Saçlarının büyük bir kısmı ağarmasına rağmen meraklı bakışları adamı olduğundan daha genç gösteriyordu. “Kimsin sen?” Havai sesinden Tao olduğunu anladım.

“Ben Jamie’nin kardeşi Valora Luck’ım, amca,” dedim Çinlilerin yaşlılara saygılarını ifade etmek için kullandığı hitap şeklini seçerek. “Burada mı kalıyor?”

İçeri baktığımda bir çift ranza gördüm. Askılarda dört denizci çantası asılıydı ve her birine başka bir Çinli soyadı işlenmişti. Hiçbirinin Jamie’ye ait olmadığını hayal kırıklığıyla fark ettim. Sağlam kot kumaşına onun ismini ben işlemiştim.

Ranzalardan birinin direğini tutan ikinci adam gözlerini kısarak beni süzdü. Denizci kasketinin kenarlarından sarkan siyah, yağlı saçları büyük bir memnuniyetsizlikle buruşturduğu yüzünü çerçeveliyordu.

Biri su ve diğeri duman gibiydi. Daha ziyade altmışlarında gibi görünmelerine rağmen muhtemelen hâlâ ellili yaşlarını sürüyorlardı.

Somurtkan adam sol ayağını sakınarak bana doğru topalladığında yuvarlak pencereden içeri dolan günışığıyla serin okyanus esintisinin önünü kesti. Üst ön dişlerinden biri tek bir vampir dişi gibi hafifçe fırlaktı ve bol gemici tulumunun dizleri yamalı ve yıpranmıştı. “Jamie bir kız kardeşi olduğunu hiç söylemedi.”

Hayretle öksürdüm. “Var işte. İkiziz biz.”

Aşağıdaki rıhtımda tezahürat yapan insanların bağrıışmaları kalbimin uğultusunu taklit ediyordu. Demek ki bu adamlar Jamie’yi tanıyordu. Onu bulmaya çok yaklaşmıştım.

Tao üzerine Atlantic Steam Şirketi’nin kısaltması, ASŞ harflerinin işlendiği balina mavisi bandanasını çekiştirdi. Somurtkan arkadaşı da aynı bandanadan takmıştı.

Peçemi kaldırdığımda Tao’nun dürüst yüzünde nadide bir kuş görmüş gibi bir ifade belirdi. Beni işaret ettiği ucu olmayan parmağına gözümü dikip bakmamaya çalıştım. “Kulakları aynı Jamie’ninkiler gibi ufak.”

“Ufak kulakları olması akraba oldukları anlamına gelmez.” Somurtkan arkadaşı Tao’nun omzuna vurdu. “Bu kız neden burada? Muhtemelen para istiyor. Kadınlar hep para ister.”

“Giyimi kuşamı yerinde. Neden paraya ihtiyacı olsun ki?”

“Başka güzel kıyafetler alabilmek için tabii! Malın gözü, belli. Kadınlara güven olmaz.” Somurtkan adam Tao’yu kenara itip kapının tokmağına yapıştı. Burnuma çarpan tütün kokusuyla yüzümü buruşturdum.

“Ama onu görmek için uzak yoldan geldim. Bu gemide mi bari onu söyleyin. Onu nerede bulabilirim?”

“Burada değil.” Somurtkan adam kapıyı yüzüme kapadı.

“Az kalsın ona çarpacaktı, Fong,” diye sitem etti Tao. “Olumsuz enerji sana geri döner.”

Kilidin çevrildiğini duydum.

Yüreğime taş gibi bir korku çörelendi. “Burada mı değil, yoksa gemiye mi binmedi?” Cevap veren olmadı. “Lütfen, amcalarım, Jamie’yi görerseniz kız kardeşinin onu aradığını söyler misiniz?”

Tao konuşmaya başladı ama Fong öfkeyle sözünü kesti. “Kapa çeneni! Onu cesaretlendiriyorsun.”

Peçemin altındaki yüzüm alev alev yanıyordu. Fong başka iki kişiden söz etmişti; Ming Lai ve Davulcu diye biri. Onlardan biri Jamie’nin yerine mi geçmişti? Jamie *Titanik*’te değilse upuzun bir yolculuk beni bekliyordu.

Yukarıda bir yerlerden gelen kesik kesik üç boru sesi tüm vücudumda yankılandı. Gemi yelken açarken altımdaki yer titredi. Yola çıkışımızı müjdeleyen trompetlerin sesi uzun zaman kulağımdan gitmedi ve ben onu tilkiyi ellerinden kaçıran tazıların ulumalarına benzettim.

4

Çenemi havaya diktim. Bu geminin her köşesini didik didik aramadan umutsuzluğa kapılamazdım. Üçüncü sınıf yolcularının hava almaya çıktığı kış güvertesinden aramaya başlayacaktım.

Jamie, geminin limandan ayrılışını izlemeye çıkmış olabilirdi.

Balığın omurgası, İskoç Yolu'nun öbür ucuna doğru yürüdüm. İyi aydınlatılmış, ahşap zeminli bir koridordu bu. Beyaz *enamel* boyalı duvarlarda yankılanan bilmediğim dillerdeki konuşmalar başımı ağrıttı. Bir çeşmenin yanında mola verdim ve serin su içimi ferahlattı. Yoluma devam ettiğimde *su geçirmez* olarak işaretlenen yüksek bir kapı eşiğine takıldım ve az kalsın yere yuvarlanacaktım.

Solumdaki uğultulu duvarlarda birden altıya kadar numaralandırılan Kazan Gövdesi tabelaları vardı ve dokunduğunuzda sıcaklığı hissedebiliyordunuz. Bunların alt güvertede bulunan ve ateşçilerin ocakları besledikleri kazan dairelerine kadar uzandığını tahmin ettim.

Sağımdaki mürettebat yatakhaneleri hiyerarşik bir düzende sıralanmıştı. Farklı rütbelerdeki kamarotlar, mühendisler, aşçılar ve bulaşıkçılardan sonra patates soyucuları geliyordu. Sonra yatakhanelerin yerini yolcu kamaraları alıyordu. Kapıların bazıları kapalı, bazıları açıktı ve onların aralıklarından derli toplu gemi yatakları ve hatta bazıları lavabolar ve aynalarla kulanışlı bir şekilde döşenmiş odalarına yerleşen aileleri gördüm.

Mobilyalar üçüncü sınıftan beklenmeyecek kadar güzeldi ve o küçücük alanlara tam uymuşlardı. Her şeyin bir yeri vardı.

Benim dışımda.

Yavaşlayarak iki çocuğun bir ranzanın üzerinde tepinmesini izledim. Anneleri bir çırpıda soluğu yanlarında alıp kulaklarını çekti. "Bir daha zıplarsanız sizi geminin hapishanesine attırırım ona göre!"

Bana kilometreler kadar uzun gelen yürüyüşümden sonra son merdivene ulaştım ve kalabalığın peşine takılıp okyanus kokusuna doğru ilerledim.

İki güverte yukarıda insanlar kovandaki arılar gibi ortak kullanıma açık odalara girip çıkıyordu. Bunlardan biri sigara odasıydı ve içeriden keskin kokulu dumanlar fışkırıyordu. Bir başka ortak oda, bir bançonun neşeli ezgileriyle titreşiyordu. Jamie ikisinde de değildi.

Geminin kış tarafındaki havuz güvertesine çıktığımda okyanus havası yüzüme çarptı. Bunlardan bir tane de baş tarafta vardı ve üst güvertenin iki yanını destekliyorlardı. En arkadaki güverteye, kış kasarası denen bölüme çıkan son merdiveni tırmandım. Gemicilik terimlerinde de bir kadının fikrinin alınması faydalı olabilirdi; zira geminin arka tarafına takılan bu isim her seferinde tuvaletlerle ilgili çağrışımlar yapıyordu.

Güvertede at nalı şeklinde bir rota izledim. Kalın kazaklarının üzerine kaba saba yün paltolar giyen insanlar bana yol açmak için kenara çekildi. Hatta erkeklerden bazıları kasketlerine dokunarak beni selamladı. Yüzümdeki peçe insanların bana davranış biçiminde olumlu bir değişim yaratmışa benziyordu.

Yanaşma köprüsü denilen yerden yükseltilmiş bir platform güvertenin eni boyunca bir uçtan diğerine kadar uzanıyordu. Üzerindeki dümenin başında bir tayfa vardı. Bayan Sloane'a *Titanik*'in geri geri gitmesi gerektiğinde gemiyi yanaşma köprüsünden kumanda edebildiklerini anlattığımda onu ikna ettiğimi söylemişti. *Titanik* kadar büyük bir gemi geri geri gidebiliyorsa Bayan Sloane için yeterince güvenli demektir.

Dümandeki tayfa beni gördü ve bir kalası kesebilecek kadar sert ve düz beresinin altındaki dar alını kırıştı.

Nefesimi tuttum. Peçenin ardındaki yüzümü mü görmüştü? Yoksa yanlış güvertede olduğum için beni kovalayacak mıydı?

Ama sonra beresine dokunarak beni selamladı ve kısacık kollarını hızlıca hareket ettirerek pirinç aletlerini cilalamaya koyuldu.

Arkamızdaki Southampton'ın bir bebek evine sığacak kadar küçülmesi heyecana kapılmama neden oldu. Eteğime yapışan deniz sisini süpürdüm.

Hoşça kal, İngiltere. Hoşça kal, *memleketim*.

Korkum bir ürpertiye dönüşerek sırtımda gezindi. İlk kez bir gemiye biniyordum. Çelik bir kutuyla binlerce deniz mili katedilebileceğine güvenme fikri birden bir balonla uçmak kadar saçma göründü gözüme. Ama insanlar bunu her gün yapmıyor muydu? Ayrıca Atlantik'teki en yeni ve dolayısıyla en güvenli gemideydim. Üstelik şu anda daha önemli dertlerim vardı; Jamie'yi bulmak gibi.

Tüm güvertelere boydan boya yerleştirilen banklardan birine oturup yeni bir plan yapmaya çalıştım.

"Oda anahtarını için bir şilin kesiyorlar," dedi arkamdaki bankta oturan kadın. "Düpedüz soygunculuk."

"Bize anahtar lazım değil," diye karşılık verdi yanındaki adam. "Çalmaya degecek neyimiz var?"

"Annemin İspanyol saç filesi."

"Al işte."

Anahtarlar ücretliyse Jamie'yi bulana kadar kilitli olmayan bütün kapıları deneyebilirdim. Gerçi buna uzun süre devam edebileceğimi sanmıyordum. Çok geçmeden beni hırsız diye damgalayıp eğer gerçekten de bir gemi hapishanesi varsa oraya atarlardı.

Soluma dönüp havuz güvertesinin karşısına ve üst güvertenin tepesindeki filika güvertesinde duran cankurtaran botlarına doğru baktım. Diğer girişimlerimin hepsi başarısızlıkla sonuçlanırsa en kötüsü şunlardan birinde uyuyabilirdim. Beni

dondurucu gecelerden koruması için vücuduma bir kat balina yağı sürmem gerekebilirdi, o ayrı. Newfoundland açıklarındaki buz kütlelerine ulaştığımızda Atlantik erimiş kar kadar, hatta belki daha da soğuk olacaktı.

Omuzlarımı kulaklarıma doğru çektiğimi fark ederek arkaya attım.

Filika güvertesinin altındaki A güvertesinde, son moda se-defli pasteller içindeki kadınlarla parlak takım elbiseleriyle fok balıklarına benzeyen erkekler dört kişiden oluşan bir müzik grubunun etrafına toplandı. İkinci sınıftaki yolcuların kaynaştığı bir kat aşağıdaki B güvertesinin manzarası o kadar ihtişamlı değildi. Baştan aşağı kömüre bulandıkları için siyah tayfalar denen adamların çalıştığı alt katları düşündüm.

Geminin toplamda on güvertesi vardı ve tam iki bin yolcuya ev sahipliği yapıyordu.

Seni bulabilecek miyim, Jamie?

Burnumu çektim; kendine acıma çukurunun derinliklerine yuvarlanmanın eşliğindeydim.

“Bu sefer hile yapmak yok, Kıpkip,” dedi biri babaminkini andıran bir aksanla.

Nefesimi tuttum. Yanımdaki banktaki çiftin yerini iki Çinli oğlan çocuğuyla çatık kaşlı genç bir adam almıştı ve iskambil oynuyorlardı. Demin konuşan çocuk ortada oturuyordu ve elindeki desteyi burnunun ucuna sokmuştu. On bir, on iki yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Koca kafalı ve sıska vücutlu, kibrit çöpü gibi bir şeydi. Jamie'nin onun yaşındaki hâline benziyordu.

“Ben asla hile yapmam,” dedi benim yakınımdaki oğlan, bir hilebazın alınganlığıyla. Sonra dönüp bana baktı. Dokuz, on yaşlarında ve kıyafetlerinin içinde boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Başına fazlasıyla büyük gelen kasketi yana kaymıştı ve bandanası o kadar eskidi ki boynuna bir paçavra bağlamış gibi duruyordu. Narin yanaklarındaki seğirme yüzünden durmadan gözünü kırpyordu ve lakabı da muhtemelen bundan kaynaklanıyordu.

Jamie'yle benim yaşlarımda görünen çatık kaşlı genç adam kolunu bankın arkasına bir asma köprü demiri gibi dümdüz uzattı. Yüzüğü gözüme çarptı. Kalın bir deniz kabuğundan yapılmış gibi duruyordu ve üzerine yuvarlak bir desen oyulmuştu. Hünerli gemicilerin balina dişlerini ve kemikleri oyduklarını görmüştüm ama bir deniz kabuğunda böyle bir süslemeye ilk kez rastlıyordum.

"İnsanlara Değişim Rüzgârları oynamayı öğreterek para kazanabiliriz," dedi kibrit çöpü oğlan henüz yetişkin bir erkeğinki kadar kalınlaşmayan ama bir çocuğunki kadar ince de olmayan sesiyle.

Birden kasıldım. O oyunu Jamie icat etmişti. Pokerde mutfak paramızı kaybettiği gün kumarbazlığa tövbe etmesine rağmen kâğıt oyunlarını severdi.

Çatık kaşlı adam alayla homurdandı. "Senin buradaki tek işin beladan uzak durmak." Onunki tam bir erkek sesiydi işte. Bas notaları belirgin olmasa da sessiz bir otorite yayıyordu. Çocukların rahat kelime seçimlerinin aksine kaygan korkuluklarda patilerini nereye koyacağını özenle seçen bir kedi gibi dikkatle konuşuyordu.

"O zaman Jamie ve sen neden iş arıyorsunuz?" diye sordu kibrit çöpü çocuk.

"Biz daha büyüğüz ve White Star çocukları işe almıyor."

"Hayır. Çünkü Jamie'yle kim daha çok para kazanacak diye iddiaya girdiniz ve bizim yolunuza çıkmamızı istemiyorsunuz." Kıpkip bu kez boyuna bakmadan aslan gibi gürelemişti.

"O da var."

Bir iddia. Tam da bana her zaman meydan okuyan Jamie'ye göre bir hareketti. Onunla girmediğimiz iddia kalmamıştı: kim nefesini en uzun süre tutabilecek, kim bir yumurtayı alnında en uzun süre düşürmeden tutabilecek, kim ağzına en çok bisküviyi sığdırabilecek.

Kıpkip elindeki desteden bir kâğıt çekti. "Değişim Rüzgârları."

"Sekiz el oynamadan Değişim Rüzgârları diyemezsin," diye karşı çıktı kibrit çöpü oğlan.

Çatık kaşlı adamın bakışları beni buldu ve onları bir süre üzerinden çekmedi. Belki de peçemin ardını görmeye çalışıyordu. Çenesinin asil hattı keskinliğini kontrol etmek için bir bıçağa dokunur gibi parmağımı üzerinde gezdirmem için bana meydan okuyordu sanki. Ama sonra beni o kadar da ilgi çekici bulmamış gibi bakışlarını başka bir tarafa kaydırdı.

“Bo, Olly yeni kurallar uyduruyor,” diye yakındı Kıpkip.

“Siz ikiniz didişmekten vazgeçmezseniz Papaz Kaçtı oynarız, mızıkçılar.”

“Korkarım haklı. Önce sekiz el oynamak gerekiyor,” diye çıkıverdi ağzımdan. Eğer bunlar Jamie’nin arkadaşlarıysa o da yakınlarda bir yerde olmalıydı. Gerçi etrafta başka bir Çinli görmiyordum.

“Gördün mü?” dedi Olly, beni şaşkınlıkla süzen Kıpkip’la çatık kaşlı Bo’ya katılmadan önce. Oturma yerinin koluna doğru kaydım. Böylece hem üçünü de görebilecektim hem de içlerinden birinin peçemin ardına bakmaya yeltenmemesini garanti altına almış olacaktım.

“Değişim Rüzgârları’nı nereden biliyor?” diye sordu Kıpkip doğal olarak anlamayacağımı varsaydıkları Kanton lehçesine geçerek. Kadife gibi pürüzsüz yanağı seğirmeye başladı.

“Belki Jamie bu oyunu ben uydurdum diye yalan söyledi,” dedi Olly.

“Jamie yalan söylemez, öküz poposu.”

Olly bu hakarete aldırmadı. “Sizce neden peçe takmış?”

Kıpkip’in gözleri irileşti. “Belki suratı siğillerle kaplıdır.”

“Ya da belki bir suratı yoktur.”

Bo alayla homurdanarak önüne dönerken sırt kasları yünlü gemici kabanının altından bile belli oldu. “Belki ikiniz de çenelerinizi kapamalısınız. O birinci sınıf. Sizinle konuşmaya asaleti elvermez.”

“Birinci sınıfsa bu güvertede ne işi var?”

“Birinci sınıf yolcuları istedikleri yere girip çıkabiliyor. Aval aval bakmayın.”

İki çocuk beni hayretle süzmeye devam etti.

“Siğilim yok ve eğer bir yüzüm olmasaydı sizin komik suratlarınıza nasıl bakabilirdim?” dedim akıcı bir Kanton lehçesiyle.

Olly'nin ağzı beş karış açık kalınca çarpık çurpuk dişleri gözler önüne serildi. Kıpkip dişlerinin durumunu gizlemek istercesine avucuyla ağzını kapadı. Bo tek kaşını kaldırdı ve ben ondan bir tepki alma zaferimin tadını çıkardım.

“James Luck'ı arıyorum. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Duraksadılar ve su ve dumana benzettiğim iki adamı, Tao ve Fong'u hatırladım. Denizcilerin batıl inançları olduğunu duymuştum ama neden bu kadar şüpheli oldukları konusunda hiçbir fikrim yoktu doğrusu.

Bo'nun bakışları bir kalabalığın toplandığı havuz güvertesine kaydı. Bir şeyi görmeye çalışır gibi başını uzattı ve sonra oradaki insanları işaret etti. “Şuradan başla.”

İki adımda soluğu korkulukların yanında aldım ve başımı uzattım. Kalabalık dağıldığında bir köpeği sevmek için çömelen denizci tulumlu genç bir adamın sırtını gördüm. Bu... Jamie miydi?

Genç adam kasketini çıkarıp saçlarını düzeltti; belki bin kere şahit olduğum bir jestti. Gerçekten Jamie'ydi ama sırtı hatırladığımdan daha genişti. Yüreğim hop etti ve yay gibi gerilen sinirlerim gevşedi. *Nihayet.*

Kıpkip ve Bo'yla birlikte yanuma gelen Olly alçak sesle ıslık çaldı. “Bir fino. Parayla satılan köpeklerden.”

“Jamie'nin her zaman köpeklerle arası iyiydi,” dedim mahaldeki sokak köpeklerinin peşinden ayrılmadığını hatırlayarak.

“Asıl ilgisini çekenin köpek olduğunu sanmıyorum,” dedi Bo küstahça.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendin bak.”

Genç bir hanım köpeğe tasmağını takmak için eğilirken ipek gibi saçları yüzüne döküldü. Fakirlerin arasında vakit geçiren

tek birinci sınıf yolcusu hanım ben değildim anlaşılan. Öteki soylular kadar gösterişli giyinmemişti. Koyu sarı neşeli bir etek ceket takımı vardı üzerinde ve inci küpeler takmıştı. Ama açık kahve kirpikleri ve çilek pembesi dudaklarıyla erkeklerin ağızlarını açık bırakacak ve kadınları kıskançlıktan çatlatacak kadar güzel bir yüzü vardı. Jamie bir şey söyledi ve kız hokka burnunu kırıştırdı. Sohbet mi ediyorlardı?

Olly korkuluklardan sarktı. “Kim bu?”

Bo, Olly’yi yakasından çekti. “Beyaz hayalet bela demek. Jamie ondan uzak durmalı.”

Çinliler onlara nadiren iyi davranan yabancılara karşı bazen temkinli olabiliyordu.

“Pek alımlı,” dedi Kıpkip ve yine bana bir bakış attı. “Bahse girerim, marmelat gibi kokuyordur.”

Olly, Bo’nun elinden kurtuldu. “Ve tereyağı gibi.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Jamie en güzel kokuların onlar olduğunu söyledi.”

Belli ki onu iyi tanıyorlardı. Annem kırk yılın başı kenara biraz para koyabildiğimizde bize tereyağlı ve marmelatlı çörekler yapardı.

Jamie merdiveni tırmandı ama hatırladığım gibi çevikçe bir çırpıda değil de sanki her adımını düşünürmüş gibiydi. Tulumunun içini nasıl doldurduğunu görünce şaşırdım. Yeni kaslar daha etkileyici gösteriler ve daha hızlı numaralar anlamına geliyordu. Benim aksime, akrobasiye doğuştan yetenekliydi. Özellikle vücudumun kıvrımları belirginleşmeye başladıktan sonra iki katı daha sıkı çalışmam gerekmişti. Jamie İngiliz standartlarına göre uzun boylu sayılmazdı, taş çatlasa 1.72’ydi, ama fino köpekli birinci sınıf kızlarının bile ilgisini çeken bir ışıltısı vardı.

Yanımıza geldiğinde altın sarısı yanakları kızarmıştı. Beni başıyla selamladı. “Hanımefendi.”

Az kalsın kahkahayla gülecektim ama kendimi tuttum. Birinci sınıf yolcular nefeslerini halk tabakasıyla konuşmaya harcamazdı zira.

“Yeni bir arkadaş mı edindin?” diye sordu Bo ona.

Jamie paltosunun yakalarını sertçe çekiştirdi. “New Yorklu Bayan Charlotte Fine.”

Bayan Fine mi? Peçemi dalgalandıracak kadar gürültülü hohurdandım. Jamie bana baktı ama tam o sırada Charlotte ona şık eldivenli elini salladı ve sonra finosunu da siyah patisini sallamaya teşvik etti. Jamie ona aynı şekilde karşılık verdi.

“Gemi sallandığında finosu güverteden kaydı ama yakaladım. Pek akıllı bir şey. Dilenmeyi, ölü numarası yapmayı, her bir şeyi biliyor.”

Bu kez kendimi tutamadım. “Kız mı, köpek mi?”

Jamie'nin benimkilerden daha çekik ama anneminkiler gibi bir ton daha koyu kahverengi gözleri beni buldu. Peçemin ardındaki yüzümü görmeye çalışır gibi bana dikkatle baktı ama diğerlerinin aksine o, bu yüzü tanıyordu. Kalp şeklini kendisinininki kadar iyi biliyordu ve yağmur yağıyor mu diye kontrol eder gibi çenemi hafifçe havaya kaldırma eğilimimi de kendisinden tanıyordu.

Yarım ağızla gülümserken belli belirsiz yüzünü buruşturdu. “Gözlerime inanamıyorum.”

O ve arkadaşlarının yüzümü görmesi için peçemi çabucak aralayıp kapadım. “İnan, Jamie, çünkü gerçekten buradayım.”